ԱՆՄԱՀՈՒԹՅԱՆ ՃԱՄՓՈՐԴՆԵՐ

ԱՐԾՎԻ ՆՄԱՆ...

Մինչև հիմա շատերն են հիշում Ավետիս Գրիգորյանի ելույթները թատերական հրապարակում: 1988-ին, երբ Երևանում ենչնեչ չփորի հայերի ձայները, նա Գյումրիում կազմակերպեց «Ղարաբաղ» կոմիտեի տեղական բաժանմունք, պարզից եկավ Սպիտակ, Կիրովականից ու ողջունեց ղարաբաղցիներին ու հայրենակից աջակցում նրա: Իսկ Արցախի տեղափոխված ընտանիքին վերջին ասաց. «Ղարաբաղում ենք ապրելու, որովհետև այստեղից է սկսվելու հայոց հավաքի պայքարը»: Նրա արդյունյան գործունեությունը բազմաշերտ էր աջակցում էր տնտեսական, սոցիալական ու շինարարական հարցերի լուծմանը այդ գործում ներգրավելով նաև Մոսկվայի և Լենինգրադի իր ծանոթ շրջանակներին:

Կ[illegible] Սա[illegible] [illegible]յի բանվել էր նաև [illegible] [illegible]անհատականություններ, և Ավետիս [illegible] բնավորության հեշտ խոսքը ոգևորում, համախմբում էր արդյունավետությանը:

Ձանգվածային ջերակայությունների խուճապային շրջանում Ավետիս Գրիգորյանն էր հայրենի քաղաքում: Սկզբում նրան ուղարկում տեղափոխեցին Թբիլիսի, ապա՝ Նովոչերկասկ: Մեկ ամսից հետո նա ազատ արձակվեց և վերադարձավ Ղարաբաղ, ուր ազգային վերածնության խնդրումները սկսել էին վերաճել զինված դիմադրության: Ավետիս Գրիգորյանը մասնակցեց Արցախի ինքնապաշտպանության ուժերի միասնական շարքի պարեր: Երկրամասի հայերի հաղթանակի գաղափարը նրա համար կյանքի բանաձև դարձավ: Նա մասնակցեց Քարին տակի, Կրկժանի, Մալիբեյլիի, Խոջալուի, Մարտակերտի մարտերին: Մրխավենդում վիրավորվեց, սակայն զենքագույն նպատակը՝ Շուշիի ազատագրումը նրան հանգիստ չէր տալիս, պահը չուշացավ: Եւ թուրքերից մաքրված Ղազանչեցոց եկեղեցում նա առաջին աղոթողներից էր:

Ուխտել էր ոտքով մտնել Հայաստան, այցելել Գյումրի, բայց Շուշիի մոտակայքում՝ Ջանհսլու գյուղում... Ուզում էր մնացած միակ թուրքին կենդանի գերի վերցնել և փոխանակել բերդաշենցի ազատամարտիկ Արթուր Մկրտչյանի հետ, որին պահում էին պատանդության ժամանակ: Բայց խարդախ յաթաղանի մեջ ճայթած կրակոցը մահացու խոցեց նրան: Վերջին պահին հասցրեց նռնակը նետել ու փակել դարանակալ թշնամին: Եվ ընկավ հայաստանի լեռներին: Արծվի նման:

ՎԱՐԴԻԹԵՐ ՀԱՄՈՅԱՆ